

Ký ức về Aaron Bushnell

Theo lời kể của bạn bè

CrimethInc.

29/02/2024

Mục lục

“Aaron sẽ tiếp tục sống mãi”	4
“Cậu ấy là người chúng tôi thực sự cần ở đây”	4
“Đừng quên thông điệp của cậu ấy”	5
“Aaron bạn tôi”	5
Cuồng giáo	5
Khi Aaron thay đổi và tự phản tỉnh	6
Nguyên tắc	6
Một số trích đoạn	7
Phần kết	7
The Empire Raised Me	8

Ngày 25 tháng Hai, Aaron Bushnell tự thiêu trước cổng tòa đại sứ Israel ở Washington để phản đối tội ác diệt chủng người Palestine đang diễn ra ở Gaza. Nhiều luồng ý kiến chỉ trích coi nhẹ hành động của Aaron như một hậu quả của bệnh tâm thần. Trái lại, lựa chọn của Aaron là một hành động chính trị nảy sinh từ những tư tưởng vô trị sâu sắc của anh. Trong bài viết tổng hợp dưới đây, chúng tôi xin được chia sẻ những tóm lược của chính Aaron về tư tưởng chính trị của mình, và theo đó là những lời kể từ ba người bạn thân của anh.

Theo lời Aaron kể lại với các đồng đội trong một tổ chức tương trợ tại thành phố San Antonio, anh lớn lên trong một cộng đồng da trắng theo Kitô giáo khép kín và bảo thủ ở Cape Cod. Năm Aaron 18 tuổi, Donald Trump trúng cử tổng thống; anh gia nhập Không quân năm 2019. Khi trong quân ngũ, anh tìm tới chủ nghĩa vô trị sau một quá trình tự tìm tòi học hỏi.

Tháng Hai năm 2023, Aaron chuẩn bị một bộ tài liệu nhằm giúp tổ chức tương trợ của mình trở nên thống nhất hơn. Một thành viên khác kể lại: “Aaron cố gắng hợp thức hóa và hoàn thiện cách thức hoạt động của chúng tôi. Anh ấy cho rằng để xây dựng niềm tin về lâu về dài cần có sự tranh luận cởi mở và sâu sắc. Anh ấy đã chuẩn bị một danh sách câu hỏi để giúp nhóm hoạt động tương trợ của chúng tôi, vốn còn đang lộn xộn về khâu tổ chức, có thể bắt đầu đối thoại với nhau.”

Tự trả lời những câu hỏi của mình, Aaron viết:

Tôi là một người vô trị: tôi tin vào sự xóa bỏ mọi tổ chức quyền lực phân cấp, nhất là chủ nghĩa tư bản và thể chế nhà nước... Tôi coi những việc chúng ta đang làm là hành động đấu tranh trong cuộc chiến tranh giai cấp mà tầng lớp tư bản đã kéo chân cả nhân loại vào. Điều này cũng ảnh hưởng đến cách thức tổ chức đấu tranh chính trị của tôi, bởi lẽ tôi tin rằng mọi tổ chức quyền lực phân cấp đều sẽ tái lập những quan hệ đối kháng giai cấp và áp bức. Vậy nên tôi muốn tham gia vào những hình thái đấu tranh quân bình, xây dựng những cấu trúc quyền lực bình quyền trên nền tảng tương trợ và đoàn kết, những yếu tố có thể giải phóng con người...

Tôi coi trọng việc đưa ra quyết định hoạt động dựa trên sự đồng thuận hơn là kiểu quản lý “dân chủ” hoặc bầu cử.

Cũng trong bộ tài liệu này, Aaron giải thích vì sao anh lại bỏ công sức tham gia hoạt động tương trợ người vô gia cư:

Tôi vẫn luôn trăn trở vì thực trạng của vấn đề vô gia cư, ngay từ lúc còn đang lớn lên trong một cộng đồng bảo thủ. Tôi đặt niềm tin vào tầm quan trọng của đoàn kết chính trị và coi việc con người bị đẩy vào tình trạng vô gia cư là một mặt trận chính trong cuộc đấu tranh giai cấp, tình trạng này phải được thách thức vì lợi ích của tất cả chúng ta. Tôi coi việc giúp đỡ hàng xóm vô gia cư của mình là một nghĩa vụ đạo đức, một vấn đề của đấu tranh công bằng xã hội và đơn giản là một vấn đề chính trị đúng đắn. Nếu tôi không đứng về phía những người thiệt thòi hơn mình hôm nay thì ai sẽ đứng về phía tôi ngày mai.

Tôi coi tình trạng vô gia cư không tự nguyện là một thất bại mang tầm xã hội và một tội ác chống lại loài người. Tôi tin rằng không ai đáng bị tước đoạt những nhu cầu cơ bản của con người. Tôi tin rằng tình trạng vô gia cư không tự nguyện phải được bãi bỏ.

Trong ba câu chuyện sau đây, bạn bè của Aaron sẽ chia sẻ những kỷ niệm về con người và cuộc đời anh, và về cách mà Aaron đã chạm đến cuộc sống của họ.

Nếu bạn muốn tưởng nhớ Aaron, hãy quyên góp cho Quỹ Cứu trợ Trẻ em Palestine, mà anh ấy đề cập đến trong di chúc.

“Aaron sẽ tiếp tục sống mãi”

Lupe

Aaron sẽ tiếp tục sống mãi. Tôi biết vậy vì những người được Aaron yêu thương sẽ mang một chút của cậu ấy trong tâm hồn họ, và tất cả những ai chứng kiến sự hy sinh của cậu ấy sẽ mang cậu ấy trong tâm trí họ. Aaron rất trân trọng cuộc sống. Cậu từ bỏ cuộc sống của mình để có thể cho người dân Palestine một cơ hội được sống. Aaron đã vĩnh viễn thay đổi con người các bạn. Bạn biết vậy bởi lẽ trong suốt quãng đời còn lại, bạn sẽ phải vật lộn suy nghĩ về những điều mình dám hy sinh để đấu tranh giành tự do cho người khác.

Bạn tôi nói rằng đến nơi nào Aaron cũng trồng cây. Tôi tưởng thấy những hạt giống này đã được gieo vào con tim và khối óc của chúng ta. Chúng sẽ nảy mầm và mọc lên thành những thân cây to lớn, mạnh mẽ, gốc rễ bén sâu để vượt qua vô vàn trận chiến trước mắt trên hành tinh đang bốc cháy này. Những thân cây ấy sẽ vẫn đứng thẳng, giống như Aaron đã đứng, cho đến khi không còn đứng được nữa, nhưng đến lúc đó hạt giống của chúng đã được gieo vào trái tim của những người mà ta yêu quý để cây xanh lại tiếp tục vươn mầm. Họ sẽ tiếp tục cuộc đấu tranh này cho đến khi thế giới tươi đẹp mà Aaron biết chúng ta xứng đáng được hưởng được sinh ra.

“Cậu ấy là người chúng tôi thực sự cần ở đây”

T Bear

Có vẻ nhiều người chỉ coi Aaron là một quân nhân. Cách tả trên mạng cũng như các phương tiện truyền thông của chủ nghĩa Tự do đã nhanh chóng coi nhẹ lời nói và hành động của Aaron mà chọn đánh giá cậu bằng những tư tưởng đạo đức cứng nhắc, chính những tư tưởng mà suốt cả cuộc đời trưởng thành của mình cậu đã cố gắng chạy thoát.

Tôi viết những dòng này biết rằng chúng sẽ được những người đồng chí với mình đọc. Tôi muốn nói một điều gì đó thật chân thành để mọi người cùng suy ngẫm xem tại sao chúng ta lại có khuynh hướng đối xử với người khác như thể họ là món đồ dùng một lần vậy. Nhưng thực lòng tôi không biết phải nói gì. Mong rằng thay vào đó, bạn có thể cùng mang gánh nặng tìm kiếm câu trả lời cho vấn đề này với tôi.

Sau một đời tôi hoạt động với những người vô trị, một quân nhân đương nhiệm 25 tuổi mới trở nên cấp tiến gần đây lại là người chỉ cho tôi thấy những xiềng xích đang trói buộc mình—rất lâu trước khi cậu ấy quyết định lìa bỏ cuộc đời này. Aaron có ảnh hưởng như vậy lên nhiều người cậu gặp. Cậu luôn cố gắng hết mình để gây dựng các mối quan hệ dựa trên lòng tin tưởng và thấu hiểu sâu sắc; cũng sẽ là người đầu tiên tỏ ra không hài lòng nếu bạn cười cợt trước những vấn đề quan trọng. Aaron không bao giờ nhắm mắt cho qua một sự bất công nào. Cậu thể hiện nhiều hơn bất cứ ai mà tôi biết tinh thần vô trị, “thứ tình cảm đậm tính người, thứ tình cảm hướng đến mục đích tốt đẹp nhất cho cái chung, tự do và công lý cho tất cả, tình đoàn kết và lòng yêu thương trong muôn người.”¹

Cậu ấy là người mà chúng tôi thực sự cần ở đây. Tôi mong bạn sẽ nhớ tới những lời nói và việc làm của Aaron trước khi cào bằng trải nghiệm sống của một con người. Tôi mong bạn sẽ suy ngẫm về các mối quan hệ của mình và cách bạn có thể giảm thiểu thói kiểm soát và cưỡng ép. Tôi mong bạn sẽ gắn kết bền chặt hơn, sâu sắc hơn với các đồng chí của mình. Tôn vinh họ ngay bây giờ. Mất đi họ thật không đáng chút nào.

¹ “Khi tôi nói về tinh thần vô trị, tôi muốn nói đến thứ tình cảm đậm tính người, thứ tình cảm hướng đến mục đích tốt đẹp nhất cho cái chung, tự do và công lý cho tất cả, tình đoàn kết và lòng yêu thương trong muôn người. Tình cảm ấy không phải bản chất đặc hữu của riêng những người tự xưng là vô trị, nó truyền cảm hứng cho bất cứ ai có một trái tim bao dung và một khối óc rộng lượng.” Errico Malatesta, *Umanita Nova*, 13 tháng Tư, 1922

“Đừng quên thông điệp của cậu ấy”

Moon

Tôi đang nói chuyện dưới tư cách một người bạn và đồng chí của Aaron, nhưng trước tiên tôi muốn nhắc lại thông điệp cuối cùng của cậu dành cho thế giới về tội ác diệt chủng người Palestine ở Gaza gây ra bởi Israel. Những khủng hoảng mà người dân Palestine phải gánh chịu mỗi ngày dưới bàn tay của quân đội thực dân Israel quả thật táng tận lương tâm và vô đạo đức, nhưng chính phủ ta và các đế quốc khác lại dung túng và biến chúng thành một lẽ thường tình trong xã hội. Ta phải thừa nhận rằng cuộc đô hộ của Israel phải chấm dứt, người dân Palestine phải được tự do sống trên đất đai của mình và phát triển thịnh vượng, không chịu lo ngại từ mối đe dọa thực dân.

Bản thân Aaron là một người sống nguyên tắc, có ý chí mạnh mẽ. Do kinh nghiệm từ thời thơ ấu, cậu ấy nhận thức được sâu sắc về các mối quan hệ phân cấp và liên tục chống lại các hệ thống quyền lực phân cấp tiềm tàng trong hoạt động chính trị hàng ngày của chúng tôi. Cậu ấy vô cùng kiên định và tôi rất ngưỡng mộ điều đó. Aaron đã dạy tôi rất nhiều về cách xây dựng chính kiến của mình và tầm quan trọng trong việc xây dựng chính kiến của bản thân, điều này ảnh hưởng đến công việc của ta lẫn của tổ chức.

Qua sự hy sinh của Aaron, tôi muốn nhắc tới một rủi ro mà nhiều người chúng ta phải đối mặt trong lòng đế quốc: sự tự mãn. Ta hoạt động đấu tranh chính trị trên đường phố, bị làm ngơ, để rồi sau đó trở nên tự mãn và thêm phần đồng lõa. Chớ quên rằng ta sống trong một xã hội thực dân định cư và nhiều người trong số ta chính là những kẻ thực dân định cư; ta cũng đồng lõa trong tội ác diệt chủng những người hàng xóm phải chịu ách thực dân đô hộ của ta—người Mỹ bản địa và người Mỹ da đen. Ta cần tổ chức xây dựng cộng đồng và hoạt động cấp tiến dài hạn, đấu tranh trường kỳ. Mục đích của việc xây dựng các tổ chức xã hội là giữ lấy đà phong trào, để không ai cảm thấy cần phải hy sinh bản thân như thế này thêm một lần nữa. Tôi rất yêu quý Aaron. Cậu ấy là người bạn, người đồng chí của tôi và tôi nhớ cậu ấy rất nhiều. Đừng quên thông điệp của cậu ấy.

“Aaron bạn tôi”

E

Aaron bạn tôi rất tốt tính, thương người và sống có nguyên tắc, đôi khi đến mức khó chịu; cậu ấy có khả năng phản tỉnh tốt và luôn sẵn sàng thay đổi để đáp ứng nhu cầu của tôi trong tình bạn. Chúng tôi nhanh chóng thành bạn và cậu ấy là một trong những người chơi thân với tôi nhất.

Tôi yêu quý Aaron vô cùng. Không có mấy điều tôi hối tiếc trong tình bạn này—một tình bạn mà hai bên đều mở lòng hết cỡ với nhau. Tôi không bao giờ quên bày tỏ cho cậu ấy những tình cảm của mình. Tôi thấy biết ơn vì đã dành nhiều thời gian bên cậu ấy hết sức có thể. Điều tôi sợ nhất bây giờ là tình bạn của chúng tôi, tình cảm thân thiết, sâu sắc mà tôi dành cho cậu ấy, tất cả những khoảnh khắc thân mật, những trò đùa của hai đứa, tiếng cười, những suy tư của cậu ấy, tất cả—tôi sợ phải là người duy nhất nắm giữ những ký ức này. Tôi không muốn chúng biến mất, tôi không muốn chỉ cất giữ chúng trong trí nhớ chóng tàn của mình. Tôi muốn tất cả biết tôi đã yêu quý cậu ấy ra sao.

Cuồng giáo

Tôi muốn nói qua về bối cảnh cuộc sống của Aaron. Cậu ấy đã bí mật chia sẻ với tôi, nhưng tôi cảm thấy bây giờ mình có thể kể lại với tất cả các bạn vì Aaron đã qua đời, và vì tôi muốn các bạn có một hình dung chung về cậu ấy. Báo chí cũng đã tiếp cận người quen trước kia của Aaron, thế nên không sớm thì muộn chuyện này cũng đến tai công chúng, còn tôi thì cho rằng các bạn nên được nghe những điều này từ miệng một người đồng chí.

Aaron được nuôi lớn trong một cuồng giáo. Một giáo phái Kitô giáo và tu viện tự phong được gọi là “Cộng đồng Chúa Jesus.” Trong cuồng giáo này, cũng không khác với các cuồng giáo nói chung, Aaron đã phải làm lưng không

ngơi tay từ khi còn nhỏ: những việc như lao động không công, diễn tập miệt mài cho các chương trình nghệ thuật biểu diễn do cộng đồng giáo phái tổ chức, hoặc tham gia cúng bái. Điều này khiến cậu bị tổn thương sâu sắc, một phần vì cậu phải làm những điều này trong khi vật lộn với chứng tự kỷ, một chương ngại gây khó khăn trong cuộc sống hằng ngày. Cậu ấy phải học cách che dấu ngay từ khi còn nhỏ và cảm thấy tuổi thơ của mình đã bị đánh cắp. Khi còn là một thiếu niên, có một mùa hè mà Aaron ngày nào cũng phải làm thêm vài công việc để kiếm tiền trả học phí cho một chương trình nghệ thuật biểu diễn mà cậu bị bắt phải tham gia. Trong cuồng giáo Cộng đồng Chúa Jesus, mọi thứ đều bị thúc đẩy bởi mặc cảm xấu hổ và tội lỗi, cũng như mối đe dọa bị cộng đồng tẩy chay. Điều này ảnh hưởng đến Aaron sâu sắc và định hình cách cậu lựa chọn xây dựng mối quan hệ với mọi người. Đó là lý do cậu rời tổ chức SACC [San Antonio Collective Care, tạm dịch: Chăm sóc Cộng đồng San Antonio], để bảo vệ bản thân. Tôi đã vô cùng may mắn mới có thể xây dựng được mối quan hệ của mình với Aaron.

Lớn lên trong một cuồng giáo, về cơ bản là một xã hội thu nhỏ với các chuẩn mực văn hóa khác biệt hoàn toàn với chúng ta, Aaron có khả năng nhìn nhận rõ hơn các chuẩn mực xã hội gần như vô hình với những người đã quen thuộc khuôn khổ của nó. Cậu nhìn ra được những logic phát xít tiềm ẩn và khuynh hướng cuồng giáo mà chúng ta lướt qua mỗi ngày. Cậu quan sát và cảm nhận chúng theo những cách mà tôi phải cố hết sức để cảm nhận và thấu hiểu trên mức độ lý thuyết. Cậu ấy luôn trả lời một cách mập mờ về quá khứ của mình trong khi vẫn cố hết sức để không phải nói dối. Có thể bạn vẫn nhớ cách cậu ấy trả lời “kiểu kiểu thế” khi bị hỏi có từng theo nghiệp biểu diễn hay ở trong ban nhạc nào không.

Khi còn sống ở đó, cậu ấy hoàn toàn là một tín đồ, tham gia vào đủ các nghi thức làm nhục và vòng xoáy bạo lực. Cậu ấy từng tin hoàn toàn vào thực tế đó. Thoát ra khỏi hệ tư tưởng này và trải nghiệm cay đắng khi thế giới quan bị sụp đổ là một trong những điều khiến Aaron trở thành một người sống rất có nguyên tắc và dành hết tâm sức cho việc phá bỏ quyền lực phân cấp.

Khi Aaron thay đổi và tự phản tỉnh

Khi nhắn tin với nhau, tôi hay trêu là Aaron nhắn tin như một chàng trai thẳng (mà cậu ấy đúng là một chàng trai thẳng thật). Cậu ấy chẳng bao giờ dùng biểu tượng cảm xúc, dấu câu hoặc những từ như “lol” (“laugh out loud,” ngôn ngữ mạng tiếng Anh tạm dịch là “cười lớn”). Thực sự rất bực mình. Và cậu ấy đã nỗ lực hết sức để làm những điều trên như tôi yêu cầu, rất nhanh chóng và nhất quán.

Một lần, Aaron và tôi đã có một cuộc tranh luận, một cuộc tranh luận chính trị về đạo đức của việc tiêu thụ và sản xuất thịt. Từng là một người ăn chay, tôi có rất nhiều ý kiến mà Aaron cũng không kém cạnh. Cuộc trò chuyện rẽ sang đề tài thực vật và Aaron nói rằng cậu chỉ coi thực vật là những cỗ máy sinh học, hoàn toàn không có sự sống hoặc ít nhất là một thứ bản chất khiến chúng có giá trị đạo đức và đáng được bảo vệ, như những động vật có đời sống tình cảm. Tôi thực sự rất sốc. Tôi giải thích cho Aaron rằng cậu sai to rồi, và bảo cậu hãy đọc cuốn sách *Braiding Sweetgrass* (tạm dịch: Bện Hòa thảo), theo kiểu giới thiệu sách cho người khác mà chẳng mong chờ rằng họ sẽ đọc. Cuộc trò chuyện của chúng tôi dường như có ảnh hưởng sâu sắc lên cậu ấy, và chúng tôi tiếp tục nói về đề tài này trong vài tuần sau đó. Trên đường lái xe đến Ohio, cậu ấy đã vừa nghe sách nói của cuốn “Bện Hòa thảo” vừa nhắn tin cho tôi. Cậu thực sự, thực sự say mê nó. Tôi nghĩ rằng cuốn sách đã định hình lại một phần thế giới quan của cậu ấy.

Nguyên tắc

Aaron nhìn thấy bất công, quyền lực phân cấp và vai trò của bản thân trong các hệ thống này và căm ghét chúng. Vì cách mình được nuôi dạy mà cậu có rất nhiều mặc cảm tội lỗi; cậu làm hầu hết mọi việc trong cảm giác tội lỗi. Tôi rất buồn vì cậu ấy đã không thể chữa lành hoàn toàn cho bản thân trước khi mất.

Aaron dành rất nhiều tình cảm cho những con mèo của mình. Cảm giác mâu thuẫn khi có quyền sở hữu sinh vật mình yêu vẫn luôn đè nặng lên cậu. Aaron luôn ngẫm nghĩ về cách chăm sóc bọn mèo và xoay sở trong mối quan hệ thống trị này, mối quan hệ mà cậu là người nắm toàn quyền kiểm soát. Tôi thấy cậu ấy thực sự khổ tâm vì điều này.

Aaron từ chối nói những từ xúc phạm như “crazy,” “insane” hoặc “lame” (ghi chú của người dịch: hai từ đầu xuất phát từ những từ chỉ bệnh tâm thần, từ cuối ngoài nghĩa xúc phạm còn có nghĩa là “khập khiễng”) do chúng có nguồn gốc từ sự miệt thị người khuyết tật và cậu đã nhắc nhở tôi nhiều lần vì tôi dùng từ “lame” liên tục. Cậu ấy nhất quyết không nói từ “fuck” (tạm dịch: “đụ”) vì thấy được gốc rễ của nó trong chế độ phụ quyền dị tính và sự kỳ thị nữ giới.

Aaron cũng không thích từ “dân chủ” vì những lý do quá dài để giải thích; chúng tôi đã tranh luận về nó rất nhiều, có thể nói đây là một trò đùa riêng của chúng tôi.

Aaron đã xóa tài khoản Signal trước khi tự thiêu. Một hành động để đảm bảo an toàn và thể hiện tình cảm cuối cùng cho các đồng chí của mình.

Một số trích đoạn

Tôi đã rất cởi mở với Aaron và tự hào về điều đó. Sự cởi mở xây niềm tin và làm sâu thêm kết nối của chúng tôi; tôi luôn cố gắng để có thể sống thật cởi mở với mọi người. Cuối cùng, tôi muốn chia sẻ các trích đoạn từ hai bức thư mình đã viết cho Aaron.

Mọi quan hệ của ta thay đổi ta, định hình ta. Khi mình nhìn vào mọi người, những người bạn mà mình yêu thương nhất, những người mình có mối quan hệ tình cảm vững chắc nhất, mình có thể chỉ ra những cách mà họ đã thay đổi mình. Tác phong, thói quen, cách nói chuyện hoặc những phần thể giới quan mà mình đã nhận từ họ. Chúng khiến mình cảm thấy rất tự hào và biết ơn. Cậu chắc chắn đã thay đổi mình theo những cách mình sẽ cảm thấy tự hào và biết ơn, nhưng một trong những điều đau đớn nhất là mình sẽ phải nuối tiếc những cách mà cậu đã có thể thay đổi mình, nếu cậu còn sống...

Mình ước đã có thể hiểu cậu hơn. Có biết bao điều về cậu mình còn muốn biết và rất nhiều điều khác mình muốn cậu hiểu về mình. Mình ước được tận mắt chứng kiến sự trưởng thành chính trị của cậu, và ước chúng ta đã có thể tác động sâu sắc hơn lên sự trưởng thành của nhau. Mình ước cậu có thể nhìn thấy sự trưởng thành của mình để thay đổi nó và giúp mình trở thành một nhà cách mạng tốt hơn. Mình muốn gặp cậu trong đấu tranh, để học cách đấu tranh bên cạnh cậu và đấu tranh cùng cậu. Mình muốn cậu ở đây, bên cạnh mình.

Mình cứ tưởng tượng rằng cậu vẫn còn ở đây. Sau khi tự phản tỉnh, mình nhận ra thực chất mình đang tưởng tượng cậu còn ở đây—nhưng không phải con người cũ của cậu mà là con người cậu trong tự do. Tự do khỏi trói buộc của quân ngũ. Mình vui biết bao khi tưởng tượng thấy sự tự do và đấu tranh của cậu, tưởng tượng thấy niềm vui của cậu.

Phần kết

Thật khó khăn để tiếc thương sự mất mát này mà không được ở cạnh di hài của cậu ấy, không được cảm nhận những tác động về thể xác và tinh thần bên cạnh linh cữu của người đã mất.

Tôi đang cảm thấy bé nhỏ, cảm thấy như bị nghiền nát bởi quy mô và tính trì trệ của các hệ thống mà ta đang đấu tranh chống lại. Tôi cảm thấy nhỏ bé và bất lực khi phải đối mặt với các hệ thống đã tồn tại hàng trăm năm và có thể sẽ tồn tại thêm hàng trăm năm nữa này. Trước kia thì hoàn toàn ngược lại nhưng ngay bây giờ tôi cảm thấy mình thật bé nhỏ. Ta phải làm gì để tìm được thứ bình yên không bị nhuộm chàm đồng lõa trong thế giới này? Tôi mong Aaron đã tìm được bình yên của mình.

Nhưng lòng tương ái và chia buồn đổ dồn về từ các bạn và các đồng chí của tôi trên khắp đất nước đã khiến tôi hết sức kinh ngạc. Tôi thường kể với Aaron về việc đôi khi tôi bị choáng ngợp với lòng ngưỡng mộ và tình cảm dành cho đồng đội của mình đến mức bật khóc. Lòng tương ái của tất cả các bạn đã khiến tôi phải rơi nước mắt nhiều lần trong vài ngày qua. Tôi không có lời gì để diễn tả tình cảm của mình dành cho các bạn. Tôi vẫn còn chưa hết kinh ngạc.

Tôi muốn kết lời bằng hai phần: vài lời từ di chúc của Aaron và một bài thơ mà cậu ấy đã diễn tập để đọc khi rời quân ngũ.

Từ di chúc của Aaron:

“Tôi cảm thấy có lỗi với em trai và các bạn của mình vì đã bỏ mọi người mà đi như vậy. Tất nhiên nếu cảm thấy thực sự có lỗi thì tôi đã không làm việc này. Nhưng bộ máy này đang trong cơn khát máu. Quả thật không công bằng chút nào.”

“Tôi muốn hài cốt của mình được hỏa táng. Xin đừng rải tro hay chôn tôi ở bất cứ đâu vì cơ thể của tôi chẳng thuộc về nơi nào trên thế giới này cả. Nếu một ngày nhân dân Palestine dành lại được quyền tự chủ trên mảnh đất của mình và nếu được sự đồng ý từ họ, tôi muốn tro cốt của mình được rải trên một Palestine tự do.”

The Empire Raised Me

A Poem from Anansi's Library

I was a soldier for her before I knew her name
Raised to die before I fully knew mine
Crafted by hand for eternal war
Raised for combat as the empire's ward
I was raised a soldier
I was built for bowing down
To drop to my knees and worship at the sound of
Blood money capital and oil king's crown
Obey our enforcers, pray to our flag
Our god is the state and war is her ballad
And you were raised a soldier
Stay your tongue child keep silent I beg
Don't you know that our god can look into your head
See thoughts and images
Fears and dread and shape it all into will
Ask too many questions
Look through the fog
Set truth to deception and raise up the mob
Fight for real justice and soon you will see
The beauty of our weapons pointed straight at you and me
In the end this state knows no loyalty
For we were both raised soldiers
Peer through the windows and watch every street
Heed George Jackson's words
Watch the pigs and never sleep
A muzzle in tall grass
A flashbang in the dark
Bombs for the masses
Soon the fires will start

A stalker in the nighttime
A predator
A drone
Tear gas and flames
Jack boots in your home
Door-to-door searches
To your knees dropping atone
Fearful and wordless we all look on
Toward the burning of Rome this can only progress
Toward panic in the streets
Police violence and unrest
Desperate riots to escape the cruelty
While the guilt is placed square on the shoulders of those in need
Fighting for justice is the greatest of sins
Punished by death since the empire began
And I was raised a soldier
Now the muzzle is at my back
The boots are at my door
The guns are all racked
And like my ancestors before
A hail of bullets will set me free
Express one day delivery
From your state god to thee
Expect from your lord no loyalty
For I was raised a soldier

Anti-Copyright

**SOUTHEAST ASIAN
ANARCHIST LIBRARY**

CrimethInc.

Ký ức về Aaron Bushnell

Theo lời kể của bạn bè

29/02/2024

Retrieved on 06/03/2024 from
<https://crimethinc.com/2024/02/29/ky-uc-ve-aaron-bushnell-theo-loi-ke-cua-ban-be>

sea.theanarchistlibrary.org